



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2287/2019
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Ивановић, адвокат из ..., против туженог Града Београда – Градска управа Града Београда – Служба начелника Градске управе, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 69/19 од 08.03.2019. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Београду Гж1 69/19 од 08.03.2019. године и решење Првог основног суда у Београду П1 3338/18 од 04.12.2018. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П1 3338/18 од 04.12.2018. године, ставом првим изреке, Први основни суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одлучено је да се по правноснажности решења списи предмета доставе Управном суду у Београду, као стварно надлежном суду.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 69/19 од 08.03.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења применом одредбе члана 408. у вези члана 420 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене на пословима ..., ... за матично подручје Решењем тужене број 116-1/14 од 08.08.2014. године, тужилац је проглашен одговорним за теже повреде радних обавеза и изречена му је дисциплинска мера престанка радног односа. Тужилац је оспорио законитост

овог решења, тако што је у законском року уложио приговор, који је од стране начелника Градске управе Града Београда одбијен као неоснован решењем од 03.09.2014. године. Тужбом у овој парници тужилац је тражио да се поништи као незаконито наведено решење од 08.08.2014. године и да га тужени врати на рад. Првостепени суд је донео побијано решење којим се огласио ненадлежним, уз налог да се предмет достави Управном суду на надлежност, позивајући се на одредбу члана 1. ЗПП, члана 29. став 1. Закона о уређењу судова и одредбе члана 14. став 1. Закона о управним споровима.

Другостепени суд је нашао да је одлука првостепеног суда правилна, имајући у виду одредбе члана 2. и 140. Закона о државним службеницима и члана 11, 15. и 20. Правилника о дисциплинској одговорности запослених и постављених лица у градској управи. По оцени другостепеног суда, правилно се првостепени суд огласио стварно ненадлежним, јер се у конкретном случају ради о тужиоцу који је државни службеник (на кога се примењује Закон о државним службеницима), који је искористио право на жалбу, а да као незадовољна страна из управног поступка може покренути управни спор, јер је решење о престанку његовог радног односа, управни акт. Суд је навео да о свим разлозима из којих је поднета тужба, односно о свим разлозима због којих тужилац оспорава правилност решења донетих у поступку оцене његове дисциплинске одговорности и престанка радног односа расправљаће се пред Управним судом.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је побијано решење донето уз битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, која увек постоји ако суд одбије да одлучује о захтеву за који је надлежан.

Одредбом члана 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр.79/2005...99/14), прописано је да се одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона.

Према одредби члана 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр.48/91...39/2013) – који је важио у спорном периоду, предвиђено је да се запослени, уколико није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора, може обратити надлежном суду у року од 15 дана.

Одредбом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08...101/13), прописано је да је основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима; споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа; о правима, обавезама и одговорностима из радног односа; о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом; споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада.

Предмет тужбеног захтева у овој парници је поништај решења о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа, које је донео тужени, у спроведеном дисциплинском поступку. Имајући у виду да је у питању радна средина на коју се према одредби члана 189. Закона о државним службеницима и даље примењују одредбе Закона о радним односима у државним органима, погрешно су нижестепени судови закључили да нису надлежни за одлучивање у овој правној ствари. Наиме, према садржини наведених норми за одлучивање о законитости оспорених решења надлежан је суд опште надлежности, све до доношења посебног закона (Закон о

запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, примењује се од 01.12.2016. године).

Из наведених разлога, применом члана 415. став 1. и 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци, а судови ће у поновном поступку отклонити повреду на коју је узказано, имајући у виду дате примедбе у овом решењу, те правилном применом материјалног права поново одлучити о захтеву тужиоца у овој парници.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић